

Doporučujeme

Pod článkem o zvířatech doporučujeme nějakou knížku, časopis nebo CD pro děti. Většinou je to bez souvislosti s článkem. Tentokrát odkazujeme na internet.

Naše církev provozuje webové stránky pro katechezi: <http://katecheze.evangnet.cz/>

RECENZE

Chvála psychoterapie

Název knihy *Zpovědník vrahů* vyvolává trochu bulvární dojem, čekala bych tedy popis jednoho vražedníka za druhým. Tak to ale vůbec není. Hubálkovi pacienti, chcete-li klienti, z ní nijak nevyčnívají, toho profesionálního je překvapivě méně, než bychom předpokládali. Zato z knihy prosakuje dost podstatného o psychologu samotném, přečteme si zajímavé životní epizody a je to čtení přínosné, pěkné. Kdo pana doktora neznal, nejspíš si ho oblíbí, kdo už o něm něco věděl, tomu bude ještě sympatičtější. Nu a navíc - on vrahům tím zpovědníkem opravdu tak trochu byl.



Ač po promoci přijat v roce 1974 do bohnické léčebny, skončil nakonec, a rád, v psychiatrické léčebně v Horních Beřkovicích; o ní se vědělo, že bere lidi i s politickým škraloupem, „do beřkovického vystrkova pod Řípem se nikomu nechtělo“. Nejenže totiž Hubálek nebyl členem komunistické strany, chyběla mu i legitimace Socialistického svazu mládeže (SSM), a bez té

Najdete zde materiály hlavně pro práci s dětmi, příručky pro nedělní školu, pracovní listy atd.

Pro příští školní rok připravujeme pro nedělní školu cyklus Církevní rok. Brzy se dozvíte více!

to, najmě v Praze, opravdu nešlo. Kolik takových ale mezi vysokoškolskými studenty v té době bylo?

A tak vstával denně ráno ve čtyři, aby chytil vlak z holešovického nádraží v 5.20.

„Psychiatrické diagnózy jsou vlastně jen dvě - hodně divný a málo divný“ - v psychologické profesi vžitý výrok Slavomilovy moudré ženy Nataši, která byla stejně jako on na konci studia psychologie adeptkou na červený diplom. Nedostali jej ale ani jeden, odmítli pro jeho udělení vstoupit do zmíněného SSM. Že to byli ale psychologové schopní, bylo nepochybné.

V Beřkovicích začal pan doktor hned s psychoterapií deviantů - pedofilů, sadistů, exhibicionistů a tak dál. A byl nebývale úspěšný! Lidé s těmito diagnózami, páchající v tomto směru ohavné skutky, se do vazební věznice a do léčebny zcela notoricky vraceli. Recidivisté. A za Hubálka najednou ne. Nastal zlom. Jeho psychoterapie opravdu měla plody.

Je pachatel přičetný, nebo ne? Tato zcela zásadní otázka patřila k Hubálkově praxi, praxi soudního znalce, napořád; v knize si připomeneme médií mockrát protřepané případy, jako byl heparinový vrah, vrazi orličtí, i ti patřili k jeho „kauzám“. Nám starším pomůže vybavit si některé dost šokující události z let šedesátých či sedmdesátých, především hromadnou vraždu osmi lidí čekajících na zastávce tramvaje na Strossmayerově náměstí mladou ►

ženou, která vjela s Pragovkou řečenou arena na chodník. Byla odsouzena k trestu smrti. Hubálek si byl ale jist, že přičetná nebyla; o případu věděl víc, nemuselo se to celé vůbec stát. Psal se rok 1973, on sám teprve studoval.

Hubálek se ve svých vzpomínkách věnuje i prvním polistopadovým rokům – v letech 1990 až 1992 byl totiž tiskovým mluvčím a tajemníkem osvětleného ministra zdravotnictví Martina Bojara. Kdo by rád na tu dobu nevzpomenul! Z „holého nezbytí“ se z psychologa potom stal psycholog-podnikatel. Jistotu zaměstnaneckého poměru, ať už v Beřkovicích, v poradně pro vysokoškoláky nebo později v pražském sexuologickém ústavu, musel po návratu z „politiky“ vyměnit za nejistotu šéfa psychologickoporadenské společnosti Alea-psychologie, člověka, který vymáhá peníze z dlužníků, nemá tím pádem na výplaty a ne-

přizpůsobí se zlovykům, jako je uplácení.

„Pravdoláskař, eurohujer a příslušník pražské kavárny“ – tak Slavomila označovali jeho kritici a nepřátelé. Tím vším byl velmi rád. Katolík Slavomil Hubálek žil pravdivě. To je jasná zpráva, která z knihy číší. „Hranice mezi rytířem a lapkou je někdy nesmírně tenká,“ říkal. Z agresivního jedince může být zabiják, anebo když se mu dá uniforma, kvěr a řád, taky skvělý voják nebo třeba eso policejní zášahovky... Proto pozor. Pozor na předčasné odsudky.

„Hlas rozumu je tichý.“ Touto větou Sigmunda Freuda, která je vyryta v jeho pamětním kameni ve Vídni, kniha končí. Slavomil Hubálek odešel z naší časnosti v 65 letech, 12. 3. 2013.

Jana Plišková

Hubálek, Slavomil. Zpovědník vrahů. Příběhy zločinů,

života a smrti očima psychologa

Praha: Daranus 2012. 205 s. ISBN 978-80-87423-35-6

Ježíš jednoduchý

Zn. pro čtenáře 21. století

Byla jsem na knihu známého historika a věřícího křesťana Paula Johnsona zvědavá. Jak popíše postavu historickou, která ale není někým dávno zemřelým? V úvodu autor píše, že jeho cílem je stručnost a jasnost, jeho touhou je zprostředkovat radost a posilu, jichž se mu dostalo, když šel v Ježíšových stopách.

Pro koho Johnson píše? Pokud je kniha určena člověku, který o Bibli a o Ježíši (skoro) nic neví, je zde příliš mnoho biblických odkazů, naopak je-li kniha určena člověku věřícímu, zdá se mi příliš zjednodušující. Na obálce se dočteme, že je kniha oproštěna od zbytečného odborného theologizování. Zároveň ale nemáme před sebou román, který by byl historickou postavou pouze inspirován.

Johnson je historik, vedle Bible prostudoval mnoho dalších pramenů a snaží se doplnit „bílá místa“ Ježíšova života. Vícekrát v knize používá

sloveso „myslím“ nebo „domnívám se“, tzn. netvrdí, že předkládá věci dokázané. Já se ale neubráním otázce, jestli člověk 21. století potřebuje mít před sebou obraz Ježíše s tak přesnými konturami a vybarvený do posledního místečka? Je pro naši víru důležité představovat si, jaký měl asi Ježíš hlas (vládný) a pohled (pronikavý, laskavý, upřený)? Podle autora se Ježíš vyznačoval mírností, trpělivostí a shovívavostí a měl obrovskou intuici. Měl rád poezii, více spoléhal na cit než na rozum. Byl moralista, ale básnivý. Ježíš také miloval přírodu, proto často přirovnání z přírody používal. Je pravděpodobné, že v době před svým veřejným vystoupením byl pastýř ovcí, proto tak často o ovcích a pastýři mluví. Když o něčem Bible mlčí, podle autora knihy to můžeme docela snadno domyslet a doplnit. A Starý zákon k pochopení evangelii nepotřebujeme, ten Ježíš stejně kritizuje, ne-li přímo zavrhuje.